

MAR

Un relat de: [Magdala](#)

Passava el temps lentament, endormiscat el rellotge sense presa, marcant els minuts amb mandra i plaer.

Asseguda a la cadira, al balcó, la dona mirava per sobre de la barana fins allà on els seus ulls la deixaven veure. Potser no volia més. Al final de tot, a l'horitzó, una franja blava li feia pensar en l'olor del mar. N'hi havia moments en els quals fins i tot podia sentir la remor de les aigües dins del seu cap, de tant après com tenia el so.

Portava un vestit de roba fina. Un vestit d'estiu que li queia sobre les llargues cames, fins els genolls, volant suaument de tant en tant quan l'aire l'aixecava. El cap enrere, recolzat a la paret, amb la postura que va trobar més còmoda.

Va veure com tornava el vaixell, com cada dia, a omplir la cuina del restaurant de la cala petita, on un guisat de peix, patates i arròs ajuntava una trentena de turistes disposats a pagar qualsevol disbarat pel peix de platja. Vi blanc i un cremat. I cada estiu li ploviien ofertes per vendre el seu petit racó. I cada octubre, quan recollia les taules, i la cuina, i els tendals, respirava tranquil per no haver cedit a cap dels rapinyaires.

Ella baixaria cap a les dotze a donar-li un cop de ma per parar les taules, per repartir el vi, i per omplir de dolçor l'espai, amb el seu vestit d'estiu. Recorria les taules regalant somriures, oferint a qui volgués la seva simpatia, mentre ell, més seriós i eixut, remenava la cassola, en una cerimònia que la gent mirava complaguda.

Quan tothom marxava seien a descansar un al costat de l'altre, asseguts al final de la platja, olorant-se la pell salada. Desitjant tots dos que arribés el moment de recórrer el cos ple de mar de l'altre. Passava el temps lentament, sense presa, un dia rere l'altre, entre el blau del cel i el blau de la Mediterrània.